

Жили старий та стара й горювали, бо дітей не мали. Рубала якомсь бабця капусту й мізинця собі відсікла. Загорнула його в хустку й на підвіконня поклала. Аж чує голосок тонкий:

— Здрастуй, мамо!

Злякалася старенька. Розгорнула хустку, а в ній — хлоп'я з мізинчик завбільшки. Дивується вона:

— Ти хто такий? Звідки взявся?

— Я — син твій. Із твого мізинця народився.

І назвала його мати Хлопчиком-Мізинчиком.